

ΛΟΓΟΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.Μ. ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΙΟΠΗΣ

«Ἐθου τῶν κτισμάτων σου ἀρχήν, οὐσίαν τήν ἀσώματον, ποιητά τῶν Ἀγγέλων, τόν ἄχραντόν σου θρόνον, κυκλοῦσαν κραυγάζειν σοι· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ, θεέ Παντοκράτορ».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Αἱ νοεραὶ οὐσῖαι, τουτέστιν οἱ πρωτοστάται τῶν θείων ταγμάτων, Ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, σήμερον ἡμᾶς πρὸς πανήγυριν συνεκάλεσαν τῆς συνάξεως αὐτῶν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγίων ἀσωμάτων καὶ οὐρανίων δυνάμεων: τῶν Σεραφεῖμ, Χερουβεῖμ, Θρόνων, Κυριοτήτων, Ἐξουσιῶν, Ἀρχῶν, Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων καὶ Ἀγγέλων ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ναῶ τῆς παραθαλασσίου καὶ ἀγιογραφικῆς (βιβλικῆς) πόλεως Ἰόππης.

Αἱ νοεραὶ δυνάμεις ἢ ἄλλως τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων εἶναι κατὰ τόν Ἀπόστολον Παῦλον «Πνεύματα λειτουργικά, ἀποστελλόμενα εἰς διακονίαν διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. 1,14). Οἱ ἄγγελοι, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι πνεύματα ὑπηρετικά, τὰ ὁποῖα δέν ἐνεργοῦν ἀπὸ ἰδικήν τῶν πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ ἀποστέλλονται ἀπὸ τόν θεόν εἰς ὑπηρεσίαν δι' ἐκείνους πού μέλλουν νά κληρονομήσουν τήν αἰώνιον ζωήν. «Ἀγγέλων λειτουργία, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος τό διακονεῖν τῷ θεῷ εἰς σωτηρίαν ἡμετέραν», δηλαδή ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξ ἄλλου Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός διακηρύσσει τήν ὑπαρξιν τῶν ἀγγέλων, λέγων: «ὅς γάρ ἐάν ἐπαισχυνθῆ ἔμέ καί τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός Αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἀγίων». (Μαρκ. 8,38). Καί πάλιν: «Οὕτω λέγω ὑμῖν, χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι». (Λουκ. 15,10) καὶ ἀλλαχοῦ, ἀναφερόμενος εἰς τήν παραβολήν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου λέγει: «ἐγένετο δέ ἀποθανεῖν τόν πτωχόν καί ἀπενεχθῆναι αὐτόν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τόν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ». (Λουκ. 16,22).

Κατὰ δέ τὰ κορυφαῖα σημεῖα τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμφαίνονται οἱ ἄγγελοι ὡς λειτουργοί, ὑπηρεταί, συμπαραστάται τῆς θεανθρωπίνης καὶ θεανδρικής Του φύσεως, αἰνοῦντες Αὐτόν, μαρτυροῦντες περί Αὐτοῦ, διακονοῦντες Αὐτῷ, ἐνισχύοντες τήν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ καὶ παρεμβαίνοντες ὡς δευτεραγωνισταί. Οὕτως ὁ Γαβριήλ εὐαγγελίζεται τήν ἔλευσίν Του (Λουκ. 1,26), ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται εἰς τόν Ἰωσήφ καὶ εἰς τοὺς ποιμένας, στρατιὰ ὀλόκληρος δοξολογεῖ τόν Ὑψιστον ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Σωτῆρος, ἄλλοι διακονοῦν Αὐτῷ εἰς τήν ἔρημον μετὰ τό πέρας τῶν πειρασμῶν, ἕτερος ἐνισχύει Αὐτόν εἰς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πρό τοῦ πάθους, ἐν ᾧ λεγεῶνες ἀγγέλων θά παρίσταντο πρὸς ὑπεράσπισιν Του κατὰ τήν σύλληψιν, ἄν τό ἐζήτει ἀπὸ τόν Πατέρα Του, δύο ἐξ αὐτῶν (τῶν ἀγγέλων) βεβαιοῦν τήν Ἀνάστασίν Του, τοῦ ἐνός ἢ ἐτέρου τρίτου ἀποκυλίσαντος τόν λίθον ἐκ τοῦ μνημείου, δύο δέ ἐπίσης ὁμιλοῦν εἰς τοὺς μαθητάς περί τῆς

δευτέρας Παρουσίας κατά τήν Ἀνάληψιν Του (Πράξ. 1, 10-11).

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν φύσιν καί τό ἔργον τῶν ἀγγέλων, οὗτοι εἶναι σαφῶς κατώτεροι τοῦ Χριστοῦ, διακρίνονται εἰς τάξεις ἢ τάγματα, εἶναι ἀθάνατοι, δέν διακρίνονται εἰς φύλα (Ματθ. 22,30) καί ὁ ἀριθμός των εἶναι μέγας.

«Πάντες ἀναμνήσωμεν πιστοί», προτρέπει ὁ ὑμνωδός, «τήν πάσας διευθύνουσαν, τάς αὐλους τῶν ἄνω, χορῶν ταξιαρχίας, Τριάδα τήν ἄκτιστον» (ὠδή α').

Τό ἔργον των ἔγκειται εἰς τό νά δοξάζουν τόν θεόν ἀκαταπαύστως, λατρευτικῶς καί λειτουργικῶς, διατρανοῦντες οὕτω τό ἀκατάληπτον καί ἄρρητον καί ἀπρόσιτον τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ ἀφ' ἑνός, «ἡ παρειστήκεσαν ἀπαύστως», κατά τόν ὑμνωδόν, «λειτουργοῦσαι μυριάδες τῶν ἀγγέλων, τοῦ προσώπου ὄραν μή φέρουσαι τήν θέαν, κραυγάζειν σοι Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ θεός Παντοκράτωρ». (ὠδή ζ'). Καί τήν ἄκραν ταπείνωσιν καί ὑπακοήν εἰς το θέλημα τοῦ θεοῦ ἀφ' ἑτέρου «Ἰσχυῖ», λέγει ὁ ὑμνωδός, «κατέστησας ἀθάνατε, δυνατούς ἐξανύοντας, τό πανάγιον Σου θέλημα, τούς Σοι ἐν τοῖς ὑψίστοις αἰεὶ παρεστῶτας», διαδραματίζοντες οὕτω διακονικὴν ἀποστολήν εἰς τήν θείαν περί τό ἀνθρώπινον γένος οἰκονομίαν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή ἐόρτιος σύναξις τῶν αὐλῶν δυνάμεων καί δὴ τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπαρξιν καί τήν λειτουργικὴν διακονίαν τῶν ἀοράτων δυνάμεων μόνον, ἀλλὰ πρωτίστως καί κυρίως ἀφορᾷ εἰς τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Τό σωτηριῶδες τοῦτο μυστήριον δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τήν ἄρρητον ἔνωσιν τῶν ἐπουρανίων καί τῶν ἐπιγείων, τῆς θείας καί ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέ καθ' ὑπόστασιν ἔνωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως μετὰ τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ ἐπιτυγχάνεται διὰ καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία Ἐκκλησία ὡς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τήν εἴσοδόν μας εἰς τήν αἰωνιότητα ἢ καλλίτερον εἰπεῖν ἀπὸ τήν πρόγευσιν μας τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ θεοῦ. Καί τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἀποτελεῖ ἐπίγειον καί ὀρατὴν πραγματικότητα μόνον, ἀλλὰ ἐπουράνιον καί ἀόρατον. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεανθρωπίνη καί θεανδρική κατά τήν διπλὴν φύσιν, τάς δύο ἐνεργείας καί τήν μοναδικὴν ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ οὐράνιαι καί ἐπίγειαι δυνάμεις συναποτελοῦν τήν μίαν ἀγίαν καθολικὴν καί ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τήν διακρινομένην εἰς στρατευομένην καί θριαμβεύουσαν κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον.

Σήμερον, ἀδελφοί μου, συγχορεύει τά οὐράνια μέ τά ἐπίγεια καί συναγάλλονται ἄγγελοι μεθ' ἡμῶν, διὰ τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ: «Σέ τόν ἀρρήτως ἐνώσαντα τοῖς ἐπουρανίοις Χριστέ τά ἐπίγεια, καί μίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελέσαντα, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν» (ὠδή θ').

Σήμερον καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, καλούμεθα νά ὑποτάξωμεν τό θέλημά μας εἰς τό θέλημα τοῦ θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγοντες μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ: «**Πρόσχωμεν**», βλέποντα τόν Σατανάν ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα ἐξ αἰτίας τῆς οἰήσεως αὐτοῦ.

Τόν Ἀρχιστράτηγον καί Ἀρχάγγελον Μιχαήλ παρακαλέσωμεν λέγοντες: Ὑπὸ τήν σκέπην τῶν θείων ἡμᾶς πτερύγων σου προσπεφευγότας πίστει, Μιχαήλ, θεῖε νόε, καί σκέπε ἐν βίῳ παντί ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, σύ πάρεσο ἡμῖν βοηθός, διὰ

πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἧς τὰ
προεόρτια τῶν εἰσοδίων αὐτῆς ἐν τῷ Ναῶ ἐορτάζομεν, Ἀμήν».